

Why Islam Cannot Be Reformed—And Why It Threatens Civilization

<https://maralsalmassi.substack.com/p/why-islam-cannot-be-reformedand-why>

[Maral Salmassi](#)

Mar 23, 2025

I recently had a passionate debate with a German friend about whether Islam lies at the root of the dysfunction in Islamic societies and whether it can be reformed. Like many of my privileged Western liberal friends, his understanding of the Islamic world seems to rest on a brief visit to the Egyptian pyramids and perhaps a guided city tour through Istanbul. He offered the usual well-meaning but tired arguments I've heard countless times. When I asked whether he had read the Quran or the Hadiths, he admitted he hadn't yet insisted that Islam wasn't the problem—it was merely a matter of interpretation. He proceeded to recite the familiar affirmations that most Muslims are peaceful, that Christianity, too, had a violent past, and that the Jewish and Christian scriptures were no better than the Quran.

Not long ago, I would have grown impatient with this confident display of theological, historical, and cultural ignorance. But over time, I've learned to remain composed. After years of dealing with modern Orientalism and the soft bigotry of low expectations, I've decided to become the most annoying educator of these oblivious, suicidal fools. I am convinced—beyond doubt—that Islam has become the most dangerous ideology of our time due to its theological impossibility to reform.

Claiming to be more than just a spiritual path, Islam explicitly defines itself as a perfect, final, and all-encompassing truth. Sura 3:7 states that only Allah knows the true interpretation of its verses—effectively closing the door to human reinterpretation. Sura 5:3 states that Islam is a perfected religion. Sura 11:1 describes the book as flawless in wisdom and clarity, and Sura 2:2:16 denies the human ability to judge. These verses assert divine authorship and inaccessibility; thus, the Quran cannot be altered, questioned, or reinterpreted. It is a closed loop impervious to reform.

There is a persistent attempt among Western thinkers and Muslim reformists to divide Islam into a spiritual, peaceful Meccan phase and a later, political Medinan phase—as if we could somehow return to that early innocence. But this argument dissolves under scrutiny. The Medinan chapters of the Quran, where Muhammad gained political and military power, are not just an addendum—they represent a doctrinal shift. A quarter of the Medinan Quran focuses on Jihad, 21 percent of the Bukhari Hadiths revolve around warfare, and two-thirds of the Sirah—the biography of the Prophet—is concerned with conquest. These are not marginal themes; they constitute the doctrinal core. Muhammad's first thirteen years in Mecca earned him a measly 150 followers. It was only after he embraced Jihad in Medina—using violence as a method of proselytization—that Islam began to spread rapidly. Without Jihad, there would be no Ummah, no Islamic civilization as we know it.

Prophet Muhammad and the Muslim Army at the Battle of Uhud

Another persistent fallacy is the conflation of moderate Muslims with moderate Islam—a dangerously misleading confusion. We should indeed be thankful that most Muslims are morally better than Muhammad and choose to live peacefully. But this has no bearing on the doctrine itself. Most so-called moderate Muslims do not follow Islam as mandated in the Quran and Hadiths. They either ignore or reinterpret the Medinan verses and, in doing so, practice a private, unofficial version of Islam that has little to do with its canonical form. Islam, however, defines itself very clearly. It is not up to individual Muslims to redefine it. The belief that personal conscience can override divine decree is, in fact, antithetical to the very structure of Islam.

This brings us to another challenging barrier to reform: the absence of central authority. Unlike Catholicism, Islam has no Pope, council, or classic hierarchy. Reformers are isolated and delegitimized and almost always condemned and hunted as heretics or apostates. Millions of arbitrary fatwas have been issued with impunity by self-proclaimed Imams who wield considerable influence without accountability. This fragmentation does not support pluralism; it legitimizes a thousand versions of unreformable Islam, each clinging to the same foundational triad: Sharia, Jihad, and the pursuit of conquest.

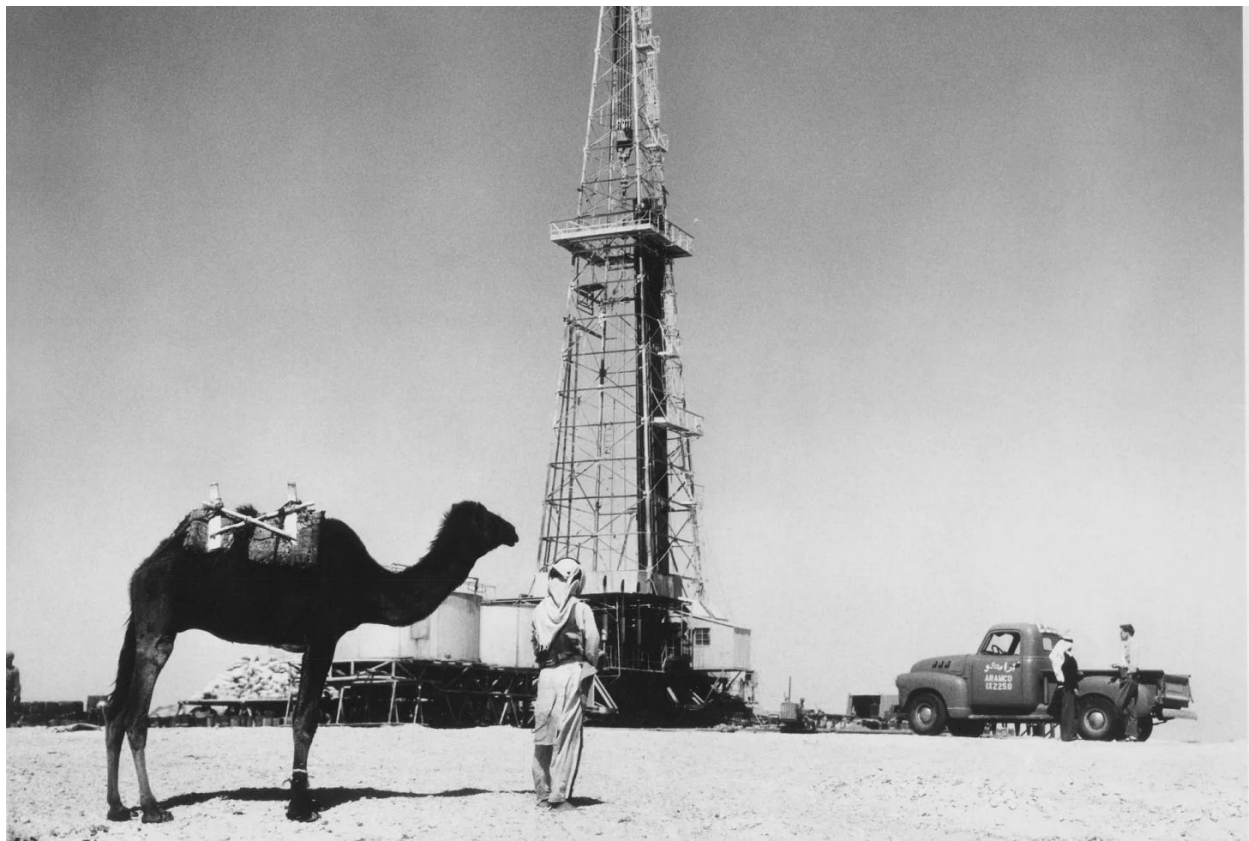
Islam is not merely a religion—it is a civilizational engine built for expansion, powered by a self-replicating mechanism of subversive proselytism through da'wah and dominance through Jihad. It maintains its structure by crushing dissent via apostasy laws and securing internal cohesion through communal pressure and legal entrapment. It is not a belief system in the Western sense of private faith but one that leaves no room for individual liberty or theological reflection. Reform requires self-critique. But Islam, by design, does not allow it.

The Beheading Nadr ibn al-Harith in the Presence of the Prophet Muhammad

History, like the stock market, does not move in straight lines. It operates in cycles—and political Islam returns with mechanical precision in each generation. From the early Caliphates to the Ottoman Empire, from Khomeini's revolution to the Islamic State, from the Muslim Brotherhood to Al-Qaeda, Boko Haram, Hamas, Hezbollah, and the Islamic Republic of Iran—we are witnessing a transnational revival of the same theocratic, supremacist ideology, with the intervals between each resurgence growing dangerously shorter. This repetition is not accidental. Islamism returns not because it is hijacked or distorted but because it cannot be otherwise. An ideology that cannot change cannot die. It simply waits, regroupes, and returns.

After the fall of the Ottoman Caliphate in 1924, Islamism suffered a profound symbolic and structural defeat. Throughout the early 20th century, the retrogressive, pre-modern structures of Islamic societies had rendered much of the Islamic world weak, colonized, or irrelevant on the global stage. Its resurgence began after the 1940s, fueled by petro-wealth and Western geopolitical naivety.

Oil well in Saudi Arabia in the 1940s

Islamism isn't merely a human rights crisis—it is a civilizational threat posed by the only global ideology that explicitly seeks death, martyrdom, and the annihilation of non-believers. It glorifies the afterlife—complete with the infamous 72 virgins—to such a degree that earthly existence becomes secondary, eroding the very logic of deterrence.

In Christianity, Christ returns not to conquer but to judge and to save—through grace. By contrast, Islamic eschatology is deeply political. In Sunni Islam, the arrival of the Mahdi and the return of Isa (Jesus) mark the final battles against non-Muslims—particularly Jews and Christians. The Mahdi leads a military campaign to establish global Islamic rule before the Day of Judgment. In Shia Islam, especially Twelver Shiism as espoused by the Iranian regime, the return of the 12th Imam is a messianic event that ushers in a global Islamic theocracy. In both sects, the end times are not merely spiritual—they are militarized and geopolitical, involving conquest, the elimination of disbelief, and the imposition of Sharia.

The Christian martyr dies passively, refusing to renounce faith, imitating Christ's sacrifice—not as a strategy, but as a testimony. In Islam, however, martyrdom—primarily through Jihad—is exalted as a direct path to paradise. The martyr bypasses judgment entirely and is even said to intercede for others, creating a spiritual reward system that sanctifies violence in the name of faith.

In Christian doctrine, Jesus is the Son of God and the cornerstone of salvation. In Islam, Isa (Jesus) is a Muslim prophet who returns not to redeem but to correct. He will break the cross—symbolically rejecting Christianity—kill the Dajjal (Islam's Antichrist) and establish Islamic law on Earth. In Islamic eschatology, Jesus does not return to save Christians but to affirm Islam and enforce its supremacy. This theological inversion is profound—yet almost entirely unknown to most Western observers.

Islamic Regime of Iran propaganda in Venezuela, 'Mural of Saviours' (2024), shows Jesus and Imam Mahdi walking with martyred Islamist military leaders of Iran, Iraq, and Lebanon, and Hugo Chavez.

If nuclear weapons were to fall into the apocalyptic hands of zealots like those ruling Iran, the doctrine of mutually assured destruction would be rendered impotent. How do you negotiate with those who long to die?

We are not just facing terror. We are confronting a theological machine with no off switch, no built-in mechanism for moral recalibration, and no capacity for reform.

Unlike Christianity, Islam does not separate the sacred from the secular. From its inception, it was a geopolitical project fusing law, state, and religion into one totalizing system. Thus, the term 'political Islam' is redundant, as it falsely implies the existence of a separate, non-political,

spiritual Islam untouched by conquest or lawmaking—a comforting and dangerous illusion eagerly promoted by apologists and exploited by Islamists.

It is time to stop pretending that moderate Muslims can reform an immoderate doctrine. It is time to stop appeasing or funding regimes that export Islamist ideology under the guise of cultural dialogue or religious freedom. The fusion of religion and politics in Islam is not a modern deviation—it is the foundational design.

And it is this unyielding, unreformable doctrine that now stands as the greatest threat to modern civilization.

Hvers vegna ekki er hægt að umbæta Íslam – og hvers vegna það ógnar siðmenningunni

Maral Salmassi

23. mars 2025

Ég átti nýlega ástríðufulla rökræður við þýskan vin um hvort Íslam sé rót vanvirkni í íslömskum samfélögum og hvort hægt sé að umbæta hana. Eins og margir af forréttindavinum mínum, frjálslyndum vestrænum vinum, virðist skilningur hans á íslamska heiminum byggjast á stuttri heimsókn í egypsku píramídana og kannski leiðsögn um borgina Ístanbúl. Hann bauð upp á venjuleg vel meinandi en þreytt rök sem ég hef heyrt ótal sinnum. Þegar ég spurði hvort hann hefði lesið Kóraninn eða Hadítana, viðurkenndi hann að hann hefði ekki enn staðhæft að Íslam væri ekki vandamálið – það væri einungis túlkunarspurning. Hann hélt áfram að segja frá kunnuglegum staðhæfingum um að flestir múslimar séu friðsamir, að kristni eigi sér einnig ofbeldisfulla fortíð og að gyðinglegu og kristnu ritningarnar væru ekki betri en Kóraninn.

Fyrir ekki svo löngu hefði ég orðið ópolinmóður gagnvart þessari öruggu sýningu á guðfræðilegri, sögulegri og menningarlegri fáfræði. En með tímanum hef ég lært að halda ró minni. Eftir að hafa í mörg ár glímt við nútíma austurentískum hugsunum og mjúka fordóma lágra væntinga, hef ég ákveðið að verða pirrandi kennari þessara gleyskufullu, sjálfsvígshugsandi fífl. Ég er sannfærður – án efa – um að Íslam er orðin hættulegasta hugmyndafræði samtímans vegna þess að guðfræðilega ómöguleiki er á umbótum.

Íslam fullyrðir að vera meira en bara andleg leið og skilgreinir sig sérstaklega sem fullkominn, endanlegur og alhliða sannleikur. Súra 3:7 segir að aðeins Allah þekki hina sönnu túlkun á versum sínum – sem lokar í raun dyrunum fyrir endurtúlkun manna. Súra 5:3 segir að Íslam sé fullkomin trúarbrögð. Súra 11:1 lýsir bókinni sem gallalausri í visku og skýrleika, og Súra 2:2:16 afneitar mannlegri getu til að dæma. Þessi vers staðfesta guðlegan höfund og óaðgengileika; því er ekki hægt að breyta, draga í efa eða endurtúlka Kóraninn. Hann er lokuð hringrás sem er ónæm fyrir umbótum.

Vesturlenskir hugsuðir og múslimskir umbótasinnar reyna stöðugt að skipta íslam í andlegt, friðsælt Mekka-skeið og síðar pólitískt Medínu-skeið – eins og við gætum einhvern veginn snúið aftur til þessarar fyrri sakleysis. En þessi röksemdafærsla leysist upp við skoðun. Medínu-kaflarnir í Kóraninum, þar sem Múhameð öðlaðist pólitísk og hernaðarleg völd, eru ekki bara viðauki – þeir tákna kenningarbreytingu. Fjórðungur Medínu-Kóransins fjallar um Jihad, 21 prósent af Búkhari Hadítum snúast um hernað og tveir þriðju hlutar af Síra – ævisögu spámannsins – fjalla um landvinninga. Þetta eru ekki jaðarpemu; þau mynda kjarna

kenningarinnar. Fyrstu þrettán árin í Mekka skiluðu Múhameð aðeins 150 fylgjendum. Það var ekki fyrir en eftir að hann tók upp Jihad í Medínu – með því að nota ofbeldi sem aðferð til trúboðs – að Íslam byrjaði að breiðast hratt út. Án Jihad væri engin Ummah, engin íslömsk siðmenning eins og við þekkjum hana.

Önnur viðvarandi rökvilla er að blanda saman hófsömum múslimum og hófsömum íslam - hættulega villandi ruglingi. Við ættum vissulega að vera þakklát fyrir að flestir múslimar eru siðferðilega betri en Múhameð og kjósa að lifa friðsamlega. En þetta hefur engin áhrif á kenninguna sjálfa. Flestir svokallaðir hófsömírar múslimar fylgja ekki íslam eins og kveðið er á um í Kóraninum og Hadítum. Þeir annað hvort hunsa eða endurtúlka Medínuversin og iðka með því einkarekna, óopinbera útgáfu af íslam sem hefur lítið að gera með kanóníska formi þess. Íslam skilgreinir sig hins vegar mjög skýrt. Það er ekki hlutverk einstakra múslima að endurskilgreina það. Sú trú að persónuleg samviska geti hnekkgt guðlegri tilskipun er í raun andstæð sjálfri uppbyggingu íslams.

Þetta leiðir okkur að annarri krefjandi hindrun fyrir umbótum: fjarveru miðlægs valds. Ólíkt kaþólskri trú hefur íslam engan páfa, ráð eða klassíska stigveldi. Umbótasinnar eru einangraðir og aflögmætir og næstum alltaf fordæmdir og veiddir sem villutrúarmenn eða fráhrarfmenn. Milljónir handahófskenndra fatwas hafa verið gefnir út án refsingar af sjálfskipuðum imöllum sem hafa mikil áhrif án ábyrgðar. Þessi sundrun styður ekki fjölhyggju; hún réttlætir þúsund útgáfur af óumbótahæfu íslam, sem hver um sig heldur fast við sama grundvallarþrenninguna: Sharia, Jihad og leit að landvinningum.

Íslam er ekki bara trúarbrögð - það er siðmenningarvél sem er byggð til útbreiðslu, knúin áfram af sjálfafrítunarkerfi undirróðurs í gegnum da'wah og yfirráðum í gegnum Jihad. Það viðheldur uppbyggingu sinni með því að berja niður andóf með fráhrarfslögum og tryggja innri samheldni með samfélagsþrýstingi og lagalegum gildrum. Það er ekki trúarkerfi í vestrænum skilningi einkatrúar heldur eitt sem skilur ekki eftir pláss fyrir einstaklingsfrelsi eða guðfræðilega íhugun. Umbætur krefjast sjálfsgagnrýni. En íslam leyfir það ekki, að eigin frumkvæði.

Sagan, eins og Hlutabréfamarkaðurinn hreyfist ekki í beinum línum. Hann starfar í hringrásum – og pólitískt íslam snýr aftur með vélrænni nákvæmni í hverri kynslóð. Frá fyrstu kalífatímum til Ottómanaveldis, frá byltingu Khomeini til Íslamska ríkisins, frá Múslímabréðalaginu til Al-Kaída, Boko Haram, Hamas, Hezbollah og Íslamska lýðveldisins Írans – erum við vitni að alþjóðlegri endurvakningu sömu guðræðislegu, yfirburðahyggjuhugmyndafræðinnar, þar sem tímabilin milli hvernar endurvakningar styttest hættulega. Þessi endurtekning er ekki tilviljun. Íslamismi snýr ekki aftur vegna þess að hann er rændur eða afbakaður heldur vegna þess að hann getur ekki verið öðruvísi. Hugmyndafræði sem getur ekki breyst getur ekki dáið. Hún bíður einfaldlega, endurskipuleggst og snýr aftur.

Eftir fall Ottómanakalífsins árið 1924 beið íslamismi djúpstæðs táknræns og skipulagslegs ósigurs. Í byrjun 20. aldar höfðu afturför, for-móðernísk uppbygging íslamskra samfélaga gert stóran hluta íslamska heimsins veikan, nýlenduvæddan eða óviðkomandi á heimsvísu. Endurvakning þess hófst eftir fimmta áratuginn, knúin áfram af olíuauðlindum og vestrænni landfræðilegri einfeldni í stjórnámálum.

Íslamismi er ekki bara mannréttindakreppa - það er siðmenningarleg ógn sem stafar af einu alþjóðlegu hugmyndafræðinni sem stefnir beinlínis að dauða, píslarvætti og tortímingu vantrúaðra. Hún vegsamar lífið eftir dauðann - ásamt hinum alræmdu 72 meyjum - í slíkum mæli að jarðnesk tilvera verður aukaatriði og rýrir sjálfa rökfræði fælingarmáttarins.

Í kristni snýr Kristur ekki aftur til að sigrar heldur til að dæma og frelsa - fyrir náð. Aftur á móti er íslamsk heimsendaflóð djúpt pólitísk. Í súnní-íslam marka koma Mahdí og endurkoma Isa (Jesú) lokaorrusturnar gegn ekki-múslimum - sérstaklega Gyðingum og kristnum mönnum. Mahdí leiðir herferð til að koma á alþjóðlegri íslömskri stjórn fyrir dómsdag. Í sjátrú, sérstaklega tólfverska sjátrúnni eins og hún er aðhyllt af íranska stjórninni, er endurkoma 12. imamsins messíasaratburður sem markar upphaf alþjóðlegs íslamsks guðveldis. Í báðum sértrúarsöfnum eru endalokatíminn ekki aðeins andlegur - hann er hervæddur og landfræðilega stjórnámálalegur, felur í sér landvinninga, útrýmingu vantrúar og innleiðingu sharia-laga.

Kristni píslarvotturinn deyr óvirkt, neitar að afneita trúnni og líkir eftir fórn Krists - ekki sem stefna, heldur sem vitnisburður. Í íslam er píslarvætti - fyrst og fremst í gegnum jihad - hins vegar upphafinn sem bein leið til paradísar. Píslarvotturinn sniðgengur dóm algerlega og er jafnvel sagður biðja fyrir öðrum og skapar andlegt umbunarkerfi sem helgar ofbeldi í nafni trúar.

Í kristinni kenningu er Jesús sonur Guðs og hornsteinn hjálpræðisins. Í íslam er Isa (Jesús) múslimskur spámaður sem snýr ekki aftur til að endurleysa heldur til að leiðrétta. Hann mun brjóta krossinn - táknrænt hafna kristni - drepa Dajjal (andkrist íslams) og koma á íslömskum lögum á jörðinni. Í íslömskum heimsendasögum snýr Jesús ekki aftur til að frelsa kristna heldur til að staðfesta íslam og framfylgja yfirráðum þess. Þessi guðfræðilega umsnúningur er djúpstæður - en samt nánast algerlega óþekktur flestum vestrænum áhorfendum.

Áróður Íslamska stjórnkerfisins í Íran í Venesúela, „Mural of Saviors“ (2024), sýnir Jesú og Imam Mahdi ganga með píslarvottum íslamskum herforingjum Írans, Íraks og Líbanons, og Hugo Chavez.

Ef kjarnorkuvopn féllu í hendur heimsendis ofstækismanna eins og þeirra sem stjórna Íran, yrði kenningin um gagnkvæma tryggða eyðileggingu gerð máttlaus. Hvernig semur maður við þá sem þrá að deyja?

Við stöndum ekki bara frammi fyrir hryðjuverkum. Við stöndum frammi fyrir guðfræðilegri vél án rofa, án innbyggðs kerfis til siðferðilegrar endurstillingar og án getu til umbóta.

Ólíkt kristni aðskilur íslam ekki hið heilaga frá hinu veraldlega. Frá upphafi var það landfræðilegt stjórnmalalegt verkefni sem sameinaði lög, ríki og trúarbrögð í eitt heildstætt kerfi. Þannig er hugtakið „pólitískt íslam“ óþarfi, þar sem það gefur ranglega í skyn tilvist sérstaks, ópólitíssks, andlegs íslams sem hefur ekki verið snert af landvinningum eða löggjöf – huggandi og hættuleg blekking sem apologetar kynna ákaft og íslamistar nýta sér.

Það er kominn tími til að hætta að þykjast að hófsamir múslimar geti umbreytt óhóflegri kenningu. Það er kominn tími til að hætta að friða eða fjármagna stjórnir sem flytja út íslamska hugmyndafræði undir formerkjum menningarlegrar samræðu eða trúfrelsis. Samruni trúarbragða og stjórnmála í íslam er ekki nútíma frávik – það er undirstöðuhönnunin.

Og það er þessi óhagganlega, óumbreytanlega kenning sem nú stendur sem mesta ógnin við nútíma siðmenningu.